

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci žalobkyně: „X“, zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, 344 01, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, 140 96, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21.7.2015, č.j. 9117-3/2015-900000-304.3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu i jen jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále v textu jen jako „CÚ“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 7.7.2014, čj. 325273-6/2014-590000-11, kterým bylo podle ust. § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“) a na základě ust. § 260l odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon,

v platném znění (dále jen „celní zákon“) ve spojení s článkem 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství, v platném znění (dále jen „celní kodex“) rozhodnuto tak, že žalobci jako ručiteli bylo tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně vyměřeno clo ve výši 51.241 Kč, přičemž toto clo bylo dodatečně vyměřeno daňovému subjektu „Y“ (dále jen „Y“ či jen „dlužník“) rozhodnutím Celního úřadu ze dne 9.5.2014 a toto clo nebylo tímto dlužníkem v zákonné lhůtě uhrazeno. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

V části II. označeném jako „Žalobní body“ předně žalobce namítl, že žalovaný „procesně“ pochybil, jelikož neseznámil žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a neumožnil žalobci, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, případně navrhl provedení dalších důkazů. Dále žalobce namítl nesprávnost názoru žalovaného, že mohl námitky proti určení celní hodnoty uplatnit odvoláním proti rozhodnutí o určení celní hodnoty vydanému proti celnímu dlužníkovi (tj. „Y“). Rozhodnutí o určení celní hodnoty nebylo vydáno proti žalobci, ale proti této společnosti, kdy žalobce vystupoval jen jako zástupce této společnosti a neměl ze zákona právo podat sám za sebe odvolání. Žalobce nesouhlasil s tím, že by celní ručitel neměl mít stejnou možnost námitek proti určení celní hodnoty a proti výši vyměřeného cla, jakou má celní dlužník. Pokud měl celní úřad pochybnosti o celních hodnotách, pak nemohl mít a neměl pochybnost ani o celní hodnotě deklarované ve vztahu k dotčenému zboží, uplatněné clo nemá žádný reálný podklad a výše celní hodnoty a výše cla uvedená v napadeném rozhodnutí jsou nepodložené a neodůvodněné, jde o „libovůli“ rozhodování. Žalované rozhodnutí je tak nezákonné. Dále žalobce namítl, že „neručí za clo“, žalobce se nestal ručitelem pro dotčený případ. Žalobce odkázal na ust. § 260 odst. 1 písm. b) celního zákona. Z části B – „přijetí poskytnuté záruky“ – záručních listin založených ve spisu vyplývá, že se povoluje, aby žalobce se stal na žádost společnosti „Y“ ručitelem, přičemž toto povolení vydal Celní úřad Česká Třebová, ten však v roce 2013, kdy byla záruka přijata, tj. 11.2.2013, neexistoval a nemohl žádné povolení na žádost „Y“ vydat. Žalobce se tak nemohl stát ručitelem za uvedenou společnost a neručí za zmíněný celní dluh. Jestliže v částech B záručních listin je napsáno, že povolení být ručitelem vydával Celní úřad Česká Třebová, který neexistoval, nelze v rozporu s tím tvrdit, že to vlastně nebyl tento úřad a že jde jen o formální pochybení, to platí též i o datu vydání povolení. Datum uvedené u podpisu na spodní části strany B záručních listin se vztahuje k přijetí záruky, nikoliv k vydání povolení, jak se snaží tvrdit žalovaný. Jestliže celní orgán při zajišťování celního dluhu pochybil, nelze to dávat k tíži žalobkyně jen proto, že měla vůli se ručitelem stát. Dále žalobkyně namítla, že záruční listiny založené ve spisu neobsahují ani náležitosti předepsané právním předpisem, tj. § 11 a příloha č. 7 vyhl. č. 421/2012, tedy před podpisem za ručitele není vůbec částka, natož pak vlastní rukou uvedena poznámka „záruka ve výši 52.000 Kč“, resp. „záruka ve výši 58.000 Kč“, u podpisu za ručitele není uvedeno jméno, příjmení a funkce nebo pracovní zařazení. Za zásadní pak žalobce považuje to, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o přijetí záruky, žalobci nebylo doručeno tedy písemné vyhotovení rozhodnutí o přijetí prohlášení o záruce zajištění celního dluhu, ani jeho kopie. Proto i z toho důvodu žalobce neručí za celní dluh. Žalobce dále zpochybňuje „podpis pana U.“, žalovaný se ani „nenamáhal“ tím, aby vyslechl pana U., jemuž podpis na listinách přiznává, zda skutečně jde o jeho podpis a proč je jeho podpis na straně B záručních listin. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí, která se s námitkami žalobce neztotožňuje, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, (dále jen „s.ř.s.“) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce se současně jako zástupce společnosti „Y“, která dne 11.2.2013 podala celní prohlášení správnímu orgánu I. stupně, tj. Celnímu úřadu pro Pardubický kraj a kterým navrhla propustit do celního režimu volného oběhu zboží dovezené z Číny (obuv), současně převzala jako ručitel záruku za splnění celního dluhu zmíněným celním dlužníkem, tj. společností „Y“. Podkladem pro vznik zmíněného ručitelského závazku jsou dvě prohlášení žalobce jako ručitele podle § 260 odst. 1 písm. c) celního zákona ze dne 11.2.2013, a to záruční listina č. 111197, kterým byla poskytnuta záruka za zmíněnou společnost „Y“ do částky 52.000 Kč a dále záruční listina č. 111194, kterým žalobce poskytl záruku celnímu úřadu do částky 58.000 Kč. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím, dodatečným platebním výměrem ze dne 9.5.2014, čj. 25588/2014-590000-11, bylo společnosti „Y“ jako deklarantovi a celnímu dlužníku doměřeno dovozní clo v částce 51.241 Kč, přičemž tomuto rozhodnutí předcházelo určení celní hodnoty dováženého zboží (obuv položky 2, tj. zboží deklarované touto společností v položce 2 celního prohlášení), kterou určil celní úřad ve výši 348.787 Kč, to rozhodnutím ze dne 24.4.2014, čj. 23431/2014-590000-11. Tímto rozhodnutím určil celní úřad celní hodnotu tohoto zboží poté, kdy v rámci celního řízení vznikly na straně celního úřadu pochybnosti o správnosti celní hodnoty týkající se tohoto zboží a začal ji zákonným způsobem ověřovat, přičemž toto ověřování vyústilo ve vydání rozhodnutí o určení celní hodnoty tohoto zboží, tj. rozhodnutí ze dne 24.4.2014. Společnost „Y“, přestože byla v celním řízení zastoupena žalobcem (který současně převzal i ručitelský závazek za tuto společnost), neuplatnila proti tomuto rozhodnutí o určení celní hodnoty tohoto zboží ve výši 348.787 Kč námitky, toto rozhodnutí nabylo právní moci. Ostatně žalobce v žalobě sám konstatoval, že společnost „Y“ v řízení o určení celní hodnoty zastupoval, měl tedy nepochybně možnost jako zástupce této společnosti za tuto společnost podat odvolání a pokud odvolání podáno nebylo, rozhodnutí ze dne 24.4.2014, kterým byla určena celní hodnota zmíněného zboží, nabylo právní moci. V tomto řízení o určení celní hodnoty zmíněného zboží nebyl účastníkem ručitel, když účastníkem tohoto řízení byl pouze celní dlužník, deklarant, tj. společnost „Y“. **Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, závazek ručitele je nesporně vedlejším (zajišťovacím) právním vztahem, který přistupuje k hlavnímu závazku, má tak ve vztahu k tomuto hlavnímu závazku s celním dlužníkem akcesorický charakter, přičemž z platné právní úpravy (daňový řád, celní zákon, celní kodex) nevyplývá, že by účastníkem tohoto řízení měl být též ručitel, který převzal zmíněný ručitelský závazek. Ostatně sám žalobce neuvedl v žalobě, podle jakého konkrétního ustanovení těchto právních předpisů měl být z titulu ručitelského závazku považován za účastníka řízení ve věci určení celní hodnoty zboží.** Vzhledem ke skutečnosti, že toto rozhodnutí nabylo právní moci, je třeba uplatnit v tomto případě **zásadu presumpce správnosti** tohoto rozhodnutí, přičemž žalobce z titulu svého ručitelského závazku mohl uplatnit své námitky až proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 7.6.2014, tj. proti platebnímu výměru, kterým bylo v souladu s článkem 221 celního kodexu žalobci jako ručiteli sděleno vyměření cla ve výši 51.241 Kč, jenž bylo původně dodatečně vyměřeno společnosti „Y“ rozhodnutím celního úřadu ze dne 9.5.2014, a které nebylo dlužníkem v zákonné lhůtě uhrazeno (což žalobce ani nezpochybnil). **Povinnost žalobce jako ručitele nevznikla z rozhodnutí o určení celní hodnoty, ale z platebního výměru ručiteli ze dne 7.7.2014, které bylo vydáno dle ust. § 260l odst. 1 celního zákona.**

Podle ust. § 260l celního zákona celní úřad rozhodnutím uloží ručiteli povinnost uhradit clo a daň, za které se zaručil a které nebyly společnými a nerozdílnými dlužníky uhrazeny ani poté, co byly o jejich úhradu bezvýsledně upomenuty.

Ústavní soud k rozhodnutí, platebnímu výměru podle § 260l odst. 1 celního zákona, uvedl, že **platební výměr podle cit. ust. celního zákona je v materiálním smyslu rozhodnutím, kterým se stanoví výše cla pro ručitele** (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14.5.2008, sp. zn. I. ÚS 2345/07). **Samotné prohlášení ručitele v záruční listině tuto povahu nemá, avšak „stejně jako ji s účinky pro ručitele nemá vyměření daňového či celního dluhu vůči dlužníkovi“** (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 16.10.2008, čj. 9Afs 58/2007-96). Z toho tedy vyplývá, že samotné vyměření celního dluhu vůči celnímu dlužníkovi, tj. společnosti „Y“, realizovaného v podobě již zmíněného rozhodnutí o určení celní hodnoty zboží ze dne 24.4.2014, nemohlo založit ručiteli, tj. žalobci práva a povinnosti, když se tak stalo pouze na základě rozhodnutí vydaného dle § 260l celního zákona, tj. platebním výměrem ručiteli ze dne 7.6.2014. Na výzvu podle § 260l celního zákona je tak nezbytné pohlížet na rozhodnutí, *„kterým byla vyměřena daň a kterým bylo zároveň aplikováno hmotné právo“* (srov. výše citovaný nálezy Ústavního soudu, bod 22), přičemž z tohoto závěru vyplývá, že Ústavní soud rozšířil *„předchozí požadavky, které vyslovil s ohledem na postavení daňového ručitele (srov. především jeho nálezy ze dne 29.1.2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/06, č.291/2008 Sb.), také na postavení celního ručitele. Výzva (či rozhodnutí) podle § 260l celního zákona je rozhodnutím činěným v řízení vyměřovacím, kterým je vůči ručiteli poprvé stanovena platební povinnost co do jejího důvodu i výše.“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 16.10.2008, čj. 9Afs 58/2007-96). V dané věci celní úřad postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když výše zmíněným rozhodnutím – platebním výměrem ručiteli ze dne 7.7.2014, tj. žalobci postavení ručitele, uložil povinnost uhradit zmíněné clo. Tomuto rozhodnutí předcházelo vyrozumění o nedoplatku ze dne 2.6.2014, čj. 30207/2014-590000-41, kterým byl žalobce ve smyslu § 260l odst. 1 celního zákona **upomenut jako ručitel k úhradě zmíněného cla** – ostatně žalobce v žalobě tento závěr žalovaného na straně 5, třetí odstavec žalovaného rozhodnutí nezpochybňuje, když nenamítá, že by tato zákonná podmínka nebyla dodržena.

Krajský soud tedy uzavřel, že **rozhodnutí o určení celní hodnoty nemuselo být „vydáno proti žalobkyni“, jak je tvrzeno v žalobě, když žalobce nebyl účastníkem řízení o určení celní hodnoty, přičemž povinnost k úhradě vyměřeného cla společnosti „Y“ mu vznikla na základě akcesorického, ručitelského závazku, na základě záručních listin a právo z ručitelského závazku uplatnil celní úřad zákonným způsobem, tedy že žalobce jako ručitele bezvýsledně upomenul o úhradu cla a poté mu uložil rozhodnutím celního úřadu, které žalobce v žalobě napadá, povinnost toto clo uhradit.** Podle názoru krajského soudu se žalovaný nad rámec svých povinností vypořádal i s námitkou žalobce proti určení celní hodnoty, kterou neuplatnil žalobce jen v žalobě, ale již i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Obdobně jako v žalobě, tak i v tomto odvolání, žalobce pouze zpochybnil určení celní hodnoty, bez uvedení konkrétních důvodů jeho nezákonnosti, když pouze tvrdil, že *„žalobkyně již v doplnění odvolání namítala a trvá na tom, že celní hodnoty, z níž celní hodnoty vychází při vydání napadeného rozhodnutí, není správná. Správná celní hodnota byla uvedena v původním celním prohlášení a neměl-li úřad pochybnosti o celních hodnotách ostatního zboží, k němuž se vztahovaly stejné obchodní doklady, pak objektivně nemohl mít a neměl pochybnost ani o celní hodnotě deklarované ve*

vztahu k dotčenému zboží pod položkou p.č. 2“. Dále namítal, že clo vyměřené celním úřadem „nemá žádný reálný podklad“ a že výše celní hodnoty a výše cla „jsou nepodložené“. **Neuevdl avšak ke svým tvrzením konkrétní argumentaci týkající se důvodů této tvrzené nesprávnosti postupu celního úřadu při určení celní hodnoty.** Protože tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, **bylo podstatné, jakým způsobem se s ní vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný k tomu uvedl následující:**

„Měla-li odvolatelka, resp. zastoupená osoba nějaké výhrady k tomu jak CÚ celní hodnotu určil, měla možnost výhrady uplatnit podáním odvolání proti rozhodnutí č.j. 23431/2014-590000-11 ze dne 24.4.2014, jímž byla celní hodnota určena. Ostatně rozhodnutí o určení celní hodnoty je rozsáhle a podrobně odůvodněno a tak si lze jen stěží představit, že by jej mohlo zpochybnit odvolatelčino strohé odmítnutí, že jediná správná celní hodnota je ta, která byla deklarována v celním prohlášení. Z rozhodnutí o určení celní hodnoty je také patrné, proč měl CÚ u právě (pouze) předmětného zboží (zboží položky 2) pochybnosti o jeho celní hodnotě prohlašované v celním prohlášení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí na str. 3 CÚ uvádí, že pochybnosti spočívaly ve výrazné disproporci mezi jednotkovými cenami obdobného zboží dováženého do České republiky dle statistických dat celních operací v interních databázích Celní správy České republiky. A dále v odůvodnění pochybnosti podrobně vysvětluje a určení celní hodnoty v částce 348.787 Kč podrobně odůvodňuje. Odvolání proti rozhodnutí o určení celní hodnoty však podáno nebylo. Je tedy v právní moci a vykonatelné. Jeho vykonání bylo provedeno vydáním rozhodnutí – dodatečného platebního výměru č.j. 25588/2014-590000-11 ze dne 9.5.2014, které rovněž nebylo napadeno žádným oprávněným prostředkem a které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí odvolatelce – ručiteli. Předmětem řízení s ručitelem již není určování celní hodnoty, ale pouze zaplacení pravomocně vyměřeného dluhu, který nebyl uhrazen dlužníkem. Z pohledu daňového (celního) procesu se nyní tedy již nejedná o fázinalézací (doměřovací řízení), ale o fázi placení (placení pravomocně doměřeného cla). Proto GŘC zastává názor, že přezkoumávat určení celní hodnoty v řízení o odvolání proti napadenému rozhodnutí není možné, neboť se už jedná výhradně o plnění – placení ručitele za dlužníka“ S tímto závěrem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje, přičemž v tomto případě bylo rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno, bylo z něj zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci žalobce jako účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, proto jestliže „shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130, publikovaný pod. č. 1350/2007 Sb. NSS).

Nedůvodná je i námitka o údajném „zásadním pochybení“ žalovaného, který dle tvrzení žalobce v žalobě údajně prováděl dokazování doplněním podkladů pro rozhodnutí a nepostupoval dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, tj. že neseznámil žalobce před vydáním žalovaného rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a neumožnil žalobci se k nim vyjádřit a navrhnout provedení dalších důkazních prostředků. Jak vyplývá ze správního spisu a v podstatě i z žalovaného rozhodnutí, v daném případě při vydání žalovaného rozhodnutí **nebylo prováděno dokazování,** pouze žalovaný napravoval pochybení správního orgánu I. stupně, které se však netýkalo řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, ale týkalo se řízení o určení celní hodnoty, kdy žalovaný uložil celnímu úřad, aby doručil rozhodnutí o určení celní hodnoty žalobkyni jako zástupkyni společnosti

„Y“, tj. zástupci celního dlužníka, když **toto rozhodnutí bylo doručováno pouze společnosti „Y“ a nikoliv jeho zástupci**. Ostatně žalobce konkrétně ani v žalobě neuvedl, o jakéže konkrétní dokazování se jednalo, k jakýmž konkrétním podkladům pro rozhodnutí se nemohl vyjádřit, jakéže konkrétní důkazy on sám nemohl navrhnout. V tom případě lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, čj. 4As 3/2008-78, podle něhož *„Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Žalobce v dalším žalobním bodu uvádí námitky, kterými zpochybňuje samotné podklady svědčící o vzniku zmíněného ručitelského závazku, tj. výše uvedené záruční listiny. Žalobce v podstatě zpochybňuje platnost těchto záručních dokladů. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29.11.2007, čj. 5Afs 75/2007-161, publikovaném pod č. 1492/2008 Sb. NSS, v němž je vysloven závěr, že jakkoliv je vzor záručního dokladu stanoven veřejnoprávním předpisem, **nelze „na tento doklad nahlížet jako na vrchnostenský akt správního orgánu“**. Nejedná se totiž *„o individuální správní akt, tedy o rozhodnutí, jímž by bylo rozhodováno o veřejných subjektivních právech a povinnostech stěžovatele, příslušný doklad vystavuje navíc sám stěžovatel. Pokud tedy záruční listina neobsahuje veškeré předepsané údaje, nelze pouze z této skutečnosti dovodit jeho neplatnost. Mělo-li by tomu tak být, musel by takový důsledek předvídat veřejnoprávní předpis.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 26.3.2009, čj. 9Afs 57/2008-60). Pokud záruční listina obsahuje jednoznačnou identifikaci toho, že se jedná o záruku individuální s použitím záruční listiny a rovněž pochybnosti nevzbuzující označení ručitele obchodní firmou, adresou sídla, identifikačním číslem a firemním razítkem, **tak tato listina může být považována za platný podklad pro vznik ručitelského závazku** (srov. rozsudek NSS ze dne 26.3.2009, čj. 9Afs 57/2008-60). V daném případě **záruční listiny tyto náležitosti obsahovaly** a krajský soud neshledal důvody pro závěr, který zastává žalobce v žalobě, tedy že se žalobce nestal ručitelem pro dotčený případ, a to z důvodu námitky zpochybňujících tyto záruční listiny. K těmto námitkám uvádí krajský soud následující závěry:

Námitku, že v roce 2013, kdy byly tyto záruční listiny vystaveny, neexistoval Celní úřad Česká Třebová, a proto nemohl žádné povolení na žádost „Y“ vydat, že tedy žalobkyně se nemohla stát a nestala celním ručitelem, **uplatnil žalobce i v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu**. Ten k tomu správní uvedl, že je zcela jasné patrné ze záručních listin (a to jak z části A, tak i z části B), že o přijetí obou předmětných záručních listin **rozhodl Celní úřad pro Pardubický kraj**, neboť obě rozhodnutí o přijetí záruky jsou opatřeny jeho úředním razítkem s jeho názvem. Pokud v části B bylo za předtisk „Celní úřad“ doplněno údajem o České Třebové, tak se jedná o drobný **formální nedostatek**, ostatně obě záruční listiny byly předloženy a přijaty celním úřadem na jeho územním pracovišti v České Třebové. Datum vydání záručních listin je uvedeno u otisku úředního razítka a podpisu celníka, záruční listiny obsahují i další údaje týkající se žalobce jako ručitele, obsahují ručitelský závazek, který je konkrétně specifikován a obsahují i podpis osoby jednající za žalobce, tj. T.U. K tomu navíc krajský soud uvádí, že **zmíněný formální nedostatek sám o sobě bez dalšího nemůže způsobit nezákonnost žalovaného rozhodnutí, protože i kdyby se jednalo o procesní pochybení vzniklé při rozhodovací činnosti správních orgánů (podle názoru soudu se jednalo pouze o formální nedostatek, nejednalo se ani o nějaké procesní pochybení), tak**

by se muselo jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se, ale nejedná, „pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení vůbec nedošlo“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, 8Afs 46/2009-46). Nejedná se o žádné „zásadní pochybení celního orgánu“, které by mělo vliv na vznik ručitelského závazku.

Rovněž je nedůvodná další námitka o tom, že podle žaloby žalovaný vycházel z toho, že se žalobce „chtěl stát ručitelem“. Žalované rozhodnutí není založeno výlučně na tomto závěru, když vychází z platnosti uvedených záručních listin, které dle jeho názoru obsahují pouze zmíněný formální nedostatek.

Rovněž je nedůvodná námitka žalobce o tom, že záruční listiny neobsahují další **náležitosti**, tedy že před podpisem ručitele není uvedena vlastní rukou poznámka o výši záruky, že u podpisu za ručitelem není uvedeno jméno, příjmení a funkce nebo pracovní zařazení a že žalobci nebyla doručena rozhodnutí o přijetí záruky, že tedy „záruky nebyly celními orgány dosud ani účinně přijaty.“ Je sice pravdou, že prováděcí předpis k celnímu zákonu, tj. vyhláška č. 421/2012 Sb. stanoví vzor záruční listiny pro zajištění celního a daňového dluhu (viz příloha č. 7 této vyhlášky), přičemž v poznámce pod čarou v této příloze č. 7 vyhl. č. 421/2012 Sb. je uvedeno, že ručitel před svým podpisem uvede vlastní rukou poznámku o výši záruky a částku je nutno uvést slovy, **avšak nedodržení, resp. neuvedení popisu výše záruky takovým způsobem, nemůže být bez dalšího vliv na platnost záruky**, pokud v daném případě uvedená poznámka o výši záruky, tj. uvedení částky slovy před podpisem ručitele, a to vlastní rukou, je pouze formálního charakteru. Je třeba vycházet, jak již soud výše uvedl, ze skutečnosti, že „jakkoliv je vzor záručního dokladu stanoven veřejnoprávním předpisem, nelze na tento doklad nahlížet jako na vrchnostenský akt správního orgánu“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26.3.2009, čj. 9Afs 57/2008-60). Pro danou věc je podstatné, že **ze záručních listin je jednoznačně patrné, o jakou výši ručitelského závazku se jednalo, tj. za jaký celní dluh, tj. v jaké konkrétní výši, převzal žalobce jako ručitel ručitelský závazek, a to z těchto záručních listin jednoznačně vyplývá**. Navíc tento nedostatek si způsobil sám žalobce, přičemž stále platí zásada „nemo turpitudinem suam allegare potest“ (tj. nikdo nesmí těžit z vlastních protiprávních či neplatných činů), k tomu dále viz blíže např. § 6 odst. 2 nového občanského zákoníku, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27.11.2008, sp. zn. III. ÚS 2010/08.

Rovněž **další námitky** (zpochybnění podpisu za žalobce, tj. p. U., tvrzení o nepřijetí ručitelského závazku) uplatnil žalobce již v odvolání, proto bylo podstatné, jak se s těmito námitkami vypořádal žalovaný. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že záruční listiny u spodního okraje v části B (přijetí poskytnuté záruky) obsahují na volném místě podpis Tomáš U., který za žalobce podepsal záruční listiny i v jejich částech A (závazek ručitele). Tyto podpisy potvrzují převzetí rozhodnutí o přijetí poskytnuté záruky, tyto podpisy v uvedené části záruční listiny „nemohou vyjadřovat nic jiného, než potvrzení pana T.U., že odvolateli jeho prostřednictvím byla v obou případech rozhodnutí o přijetí záruky oznámena. Ostatně záruční listina je na jednom listu (jednom listu papíru). Na jedné jeho straně část A (závazek ručitele), na jeho druhé straně část B (přijetí záruky), která v sobě obsahují rozhodnutí o povolení ručitele a přijetí prohlášení o záruce. Obě části tvoří jeden celek. Oddělovat je od sebe nelze. Podle ust. § 260k odst. 2 celního zákona si celní úřad předloženou záruční listinu po ověření její platnosti ponechá. Z toho GŘC dovozuje, že ani nebylo třeba rozhodnutí o přijetí záruky

doručovat samostatným rozhodnutím. Je nepochybné, že odvolatelka obsah rozhodnutí znala a jako ručitel se chovala. Vždyť to byla ona, kdo inicioval vznik ručitelského závazku, když předložila prohlášení jako ručitel a poskytla záruku za dlužníka.“ (srov. žalované rozhodnutí, strana 7, 1. odst.). S tímto závěrem se **krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje s tím, že žalobce v podstatě zopakoval tuto odvolací námitku a neuvedl žádnou argumentaci, která by výše zmíněné jednoznačné závěry a správné závěry žalovaného mohla vůbec zpochybnit.** Pokud žalobce překvapivě až v žalobě začal tvrdit, že žalovaný se „nenamáhal tím“, aby vyslechl pana U., jemuž podpis na listinách přiznává, zda skutečně jde o jeho podpis, a proč je jeho podpis na straně B záručních listin, tak **takové tvrzení lze považovat za zcela účelové.** Krajskému soudu není jasné, proč by měl vyslýchat žalovaný „pana U.“, který za žalobce podepsal uvedené záruční listiny, když žalobce neuvedl jak v odvolání, tak ani v žalobě žádnou, byť jen pouhou indicii svědčící o tom, že pan U. byl jakousi třetí osobou, zcela nezávislou na žalobci a zřejmě by měl podle smyslu této námítky podepsat záruční listiny snad omylem (to ale ani žalobce navíc netvrdí). Lze se tak jen dohadovat, proč takové tvrzení uvádí žalobce až v žalobě, **jedná se o skutkovou novotu, která v daném případě přípustná není** (§ 75 odst. 1 s.ř.s., rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1 As 32/2006-103). Navíc pokud žalobce v průběhu celého řízení nezpochybňoval svůj ručitelský závazek ani skutečnosti, že zmíněné listiny podepsal pan U. a najednou „zčistajasna“ vyčítá až v žalobě žalovanému, že měl provádět výslech, tak jednak k tomu žalovaný neměl žádný důvod, a dále za způsob jednání za firmu žalobce nese plnou odpovědnost on a tuto nelze přenášet na správní orgán.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. května 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová